

Dita Lemperle-Franzmeyer: Kieferorthopädischer Leitfaden für den praktischen Zahnarzt. Verlag „Zahnärztliche Welt“, Konstanz, 1948.

Dit werkje van \pm 100 bladzijden is geschreven op verzoek van den uitgever als „Leitfaden für Kieferorthopädie“, dat wil dus zeggen, als hulp voor de practicus, die zich aan orthodontie wil wagen.

De schrijfster verontschuldigt zich, dat het afbeeldingsmateriaal niet 100 % is, daar haar verzameling foto's en modellen in de oorlog is verloren gegaan. Dit is overkomelijk, want de tekeningen en foto's zijn voor het doel duidelijk genoeg.

Het boekje echter beantwoordt, naar de mening van referent, niet voldoende aan de opzet „om de gewetensvolle collega's aan te tonen hoe eenvoudig eigenlijk de moderne kaakorthopaedie wel is.“

De schrijfster zelve weet blijkbaar niet goed weg met dit probleem, want onop-houdelijk is zij met zichzelf in tegenspraak.

Zij zou de tandarts gaarne haar enthousiasme willen bijbrengen voor de orthodontie, maar schrijft b.v. (blz. 34): „Het opstellen van een behandelingsplan kan men nòch door een leidraad, nòch door cursussen leren, daar hier een bijzonder lange persoonlijke ervaring aan vooraf moet gaan, daarom zou ik alle onervarenen willen raden dit plan door een bekwaam specialist te laten maken. U spaart zich daardoor veel tijd, moeite en vooral ontmoediging.“

Verder (blz. 39): „Hierbij moet ik nadrukkelijk opmerken, dat voorwaarde voor succesvol orthodontisch werk, onverschillig volgens welke methode, het beheersen van de buigtechniek betekent.“

Wie dit niet kan, behoort zich volgens de schrijfster niet aan orthodontische gevallen te wagen.

Blz. 42: „Pas wanneer men in ongeveer 30 minuten een passieve regulatieboog op het model maken kan, behoort men zich aan patiëntenbehandeling te wagen.“

Dat deze jarenlange leerling en assistente van Paul Simon een voorkeur heeft voor de Wipla-apparatuur spreekt bijna van zelf.

Wanneer zij op het bovenstaande echter laat volgen:

„Een groot voordeel der Wipla-apparaten in vergelijking met regulatie-platen, is de snelle, eenvoudige, gemakkelijke vervaardiging, waarvoor men geen laboratorium, ja zelfs geen gipsmodel nodig heeft, als men voldoende oefening heeft gehad. En die moet men hebben, wanneer men aan patiëntenbehandeling begint“, dan vraagt men zich af welke practicus in verband met deze citaten zich nog aan orthodontie zal wagen, waarbij men ook nog kan betwijfelen of het feit, dat men zonder model een apparaat kan inzetten, wel heus een voordeel is?!

Met de Wipla-apparatuur „is het mogelijk bij een patiënt in één zitting diagnose,

behandeling, passen, incementeren en activeren van de apparatuur klaar te krijgen, iets wat bij behandeling met plaatapparatuur uitgesloten is."

Men is geneigd dit althans zeker niet als een nadeel van de laatste apparatuur aan te merken.

Aan het slot zegt de schrijfster:

„Wanneer dan deze leidraad zoveel mogelijk collega's zou opwekken tot orthodontische werkzaamheid, dan zou het doel van dit werk bereikt zijn."

Wij geloven echter niet dat het lezen van deze leidraad daartoe inderdaad zal opwekken. Het bevat natuurlijk interessante stof, geschreven door een specialiste met veeljarige ervaring. Het hinkt echter te veel op twee gedachten (die van den specialist en die van de practicus) en is ook te elementair om inderdaad een opwekking te kunnen zijn voor de niet orthodontisch georiënteerde tandarts.

Dan is H o t z ' s „Orthodontische Fortbildung" een heel wat gelukkiger poging om in kort bestek inzicht te geven in diagnose en behandeling van orthodontische afwijkingen. Deze „Leitfaden" zal, naar wij voor de schrijfster vrezen, niet aan de opzet voldoen.

NORD